

स्वाध्यायेन अक्षरावासाश्रुतेन तदर्थं पहेणेन सायवेदाधिगमेनेत्यर्थः ॥ ७ ॥ कुलनकारणं स्वाध्यायः श्रुतं च द्वयं मिलित्वैकमेव तदपि नकारणमिति योज्यं ॥ ८ ॥ १० ॥ अतिरिच्यते नीचतायामि
ति शेषः ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ कर्मोपास्तिज्ञानानामंतरंगसाधनं वैराग्यमाह प्रश्नचतुष्टयोत्तरत्वेन हेवारिचरहेयक्ष ऋणंप्रवासंच अकुर्वन् यदृच्छालाभसंतुष्टो भवेदित्यर्थः ॥ १५ ॥ अहनीति देह
स्य विना शित्वमनुसंधाय प्राप्तानपि भोगांस्त्यक्त्वा शरीरं परमार्थाय यतिव्यमित्यर्थः ॥ १६ ॥ तर्कइति अप्रतिष्ठः निर्णयशून्यः श्रुतयोपि विभिन्नाः परस्परविरुद्धार्थवादिन्यः मुनयोपि तद्व्याख्यातारस्तादृशा एव अ

यक्षउवाच राजन्कुलेन वृत्तेन स्वाध्यायेन श्रुतेन वा ॥ ब्राह्मण्यं केन भवति प्रब्रूयते तत्सु निश्चितं ॥ ७ ॥ युधिष्ठिर उवाच शृणु यक्ष कुलं तात न स्वाध्यायो
न च श्रुतं ॥ कारणं हि द्विजत्वे च वृत्तमेव न संशयः ॥ ८ ॥ वृत्तं यत्नेन संरक्ष्यं ब्राह्मणेन विशेषतः ॥ ९ ॥ पठकाः पाठकाश्चै
व ये चान्ये शास्त्रचिंतकाः ॥ सर्वे व्यसनिनो मूर्खायः क्रियावान्संपंडितः ॥ १० ॥ चतुर्वेदोपि दुर्वृत्तः स शूद्रादतिरिच्यते ॥ यो गृहिहोत्रपरोदांतः स ब्राह्मण इति स्मृतः
॥ ११ ॥ यक्ष उवाच प्रियवचनवादी किंलभते विमृशितकार्यकरः किंलभते ॥ बहुमित्रकरः किंलभते धर्मरतः किंलभते कथय ॥ १२ ॥ युधिष्ठिर

उवाच प्रियवचनवादी प्रियो भवति विमृशितकार्यकरो धिकं जयति ॥ बहुमित्रकरः सुखं वसते यश्च धर्मरतः स गतिं लभते ॥ १३ ॥ यक्ष उवाच को
मोदते किमाश्चर्यकः पंथाका च वार्तिका ॥ वद मे चतुरः प्रश्नान् मृताजीवंतु बांधवाः ॥ १४ ॥ युधिष्ठिर उवाच पंचमेह निषष्ठे वा शाकं पचति स्वर्गहे ॥ अ

नृणी चाप्रवासी च सवारिचरमोदते ॥ १५ ॥ अहन्यहनि भूतानि गच्छंतीह यमालयं ॥ शेषाः स्थावरमिच्छंति किमाश्चर्यमतः परं ॥ १६ ॥ तर्कोऽप्रतिष्ठः श्रुतयो
विभिन्नानैकोऽक्रषि र्यस्य मतं प्रमाणं ॥ धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां महाजनो येन गतः स पंथाः ॥ १७ ॥ अस्मिन् महामोहमये कटाहे सूर्याग्निनारात्रिदिवे धनेन ॥
मासर्तुर्द्वीपरिघट्टेन भूतानि कालः पचतीति वार्ता ॥ १८ ॥ यक्ष उवाच व्याख्याता मे त्वया प्रश्नायाथातथ्यं परंतप ॥ पुरुषं त्विदानीं व्याख्याहियश्च स
र्वधनीनरः ॥ १९ ॥ युधिष्ठिर उवाच दिवं स्पृशति भूमिं च शब्दः पुण्येन कर्मणा ॥ यावत्स शब्दो भवति तावत्पुरुष उच्यते ॥ २० ॥

तोऽनंतसु धर्मशास्त्रादिविद्यासु श्रममकृत्वा बहुजनसंमतमेव मार्गमनुसरेदित्यर्थः ॥ १७ ॥ अस्मिन्निति भुज्यमाना अपि रुद्रादयो न चिरस्थायिन इति सर्वतैवैराग्यमेवाश्रयेदिति भावः ॥ १८ ॥ कर्मज्ञानफले विवेकं
पृच्छति व्याख्याता इति याथातथ्यं यथास्यात्तथा पुरुषं पुरि शरीरे वसतीति पुरुषस्तं जीवंतमित्यर्थः को जीवति कश्चावाप्तकलकाम इति प्रश्नश्च ॥ १९ ॥ तयोरुत्तरं दिवमिति द्वाभ्यां पुण्येन कर्मणा स
कामेन निष्कामेन बाधुभूमि व्यापी कीर्तिशब्दो भवति यावत्कीर्तिरस्ति तावज्जीवनीत्यर्थः पश्चादिद्विलोके पूर्ववासनानुरूपानि कर्मणि करोति तत्रापि सोपानारोहक्रमेण निष्कामो मुच्यते अवरोहक्रमेण सकामो
धिकमधिकं वासनापारैर्बध्यत इति विवेकः ॥ २० ॥